

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

15. oktober 2021

Besvarelse af spørgsmål 697 alm. del stillet af udvalget den 21. september 2021 efter ønske fra Torsten Schack Pedersen (V).

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Spørgsmål:

Ministeren bedes oplyse om der er andre EU-lande og i givet fald hvilke hvor man har givet eller planlægger at give tilsynsmyndigheder mulighed for at pålægge pensionselskaber, a) at de internt skal adskille regnskaber for forskellige forretningsområder, b) hvordan pensionselskaberne må prisfastsætte enkelte produkter og c) krav om, at de skal rapportere til tilsynsmyndighederne om prissætning på enkelte produkter og fordeling af interne omkostninger, som der er lagt op til med den SUL-bekendtgørelse, Finanstilsynet har sendt i høring, og som bl.a. er omtalt på Finanswatch.dk den 2. september 2021.

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for Finanstilsynet, der har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”Det er i Danmark valgt, at livsforsikringsselskaber kan få tilladelse til også at udøve skadesforsikringsvirksomhed i form af syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed (SUL-virksomhed) i henhold til artikel 73 i Solvens II-direktivet.

Hvis et EU-land vælger at benytte muligheden i artikel 73 om at give livsforsikringsselskaber mulighed for at udbyde skadesforsikringsvirksomhed i form af SUL-produkter, så skal de to former for forsikringsvirksomhed ifølge Solvens II-direktivet forvaltes særskilt i overensstemmelse med kravene i artikel 74. Artikel 74 er implementeret i Danmark i bekendtgørelsen om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed (SUL-bekendtgørelsen). Som det fremgår af svaret på spørgsmål 698, så har Solvens II-direktivet, og herunder artikel 74, imidlertid ikke været implementeret korrekt og fuldt ud i Danmark.

Finanstilsynet har som en del af det forberedende arbejde til ændringen af SUL-bekendtgørelsen uformelt orienteret sig i reglerne i fire lande underlagt EU-reglerne. Der er tale om Sverige, Holland, Finland og Norge (der skal efterleve Solvens II-direktivet via EØS-sam-

arbejdet). I Holland er det valgt, at der ikke kan udøves både livsforsikring og SUL i samme selskab. Derved skal livsforsikring og skadesforsikring altid forvaltes særskilt. De tre øvrige lande har via regulering om særskilt forvaltning og/eller via anden regulering og tilsyn sikret overholdelse af særskilt forvaltning i tråd med artikel 74 og den foreslåede regulering i Danmark. Ingen af de tre lande oplever således strukturelle underskud i SUL-forretningen i selskaber, der både udøver livsforsikring og SUL i henhold til artikel 73.

Nedenfor adresseres de konkrete spørgsmål:

Ad. a) Kravene i SUL-bekendtgørelsen om internt at adskille regnskaberne for de forskellige forretningsområder er en gennemførelse af kravene i Solvens II-direktivet. Det fremgår således af artikel 74, stk. 1, at den "... særskilte forvaltning gennemføres således, at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed".

I Solvens II-direktivets artikel 74, stk. 6, fremgår hertil: "Regnskabet føres således, at det særskilt fremgår, hvorledes resultatet for henholdsvis livsforsikring og skadesforsikring er opnået. Samtlige indtægter, bl.a. præmier, indbetalinger fra genforsikrere, finansielt udbytte, og udgifter, bl.a. forsikringsydelse, tillæg til forsikringsmæssige hensættelser, genforsikringspræmier og driftsudgifter til forsikringsvirksomheden, opdeles alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne."

Ad b) Ud over det generelle krav til forretningsmodellernes holdbarhed, så indeholder Solvens II-direktivet og SUL-bekendtgørelsen ikke krav til, hvordan pensionselskaberne må prisfastsætte enkelte produkter. Kravet om forretningsmodellernes holdbarhed indebærer, at livsforsikringsvirksomheden og SUL-virksomheden hver for sig skal være baseret på en holdbar forretningsmodel, dvs. at de forventede indtægter fra præmier m.v. på forretningsområdet skal kunne dække de forventede udgifter på forretningsområdet. Der må således ikke må være behov for systematiske tilskud fra det ene til det andet forretningsområde.

Der har i de senere år været store underskud på SUL-forretningen i en del selskaber. Hvis SUL-forretningen samlet set ikke er holdbar og har behov for systematiske tilskud, så betyder det i praksis, at underskuddet potentielt vil skulle dækkes af kunderne i livsforsikringsforretningen, dvs. pensionsopsparerne. Formålet med ændringen af SUL-bekendtgørelsen og kravet om forretningsmodellernes holdbarhed hver for sig er derfor at understøtte beskyttelsen af livsforsikringskunderne.

Ad c) Udkastet til SUL-bekendtgørelsen indeholder ikke krav om rapportering om prissætning på enkelte produkter, men indeholder dog krav om, at der i det interne regnskab skal opgøres indtægter fra bl.a. præmierne for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og SUL-virksomheden hver især. Endvidere skal poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne, jf. svaret på a). Disse poster vil i praksis være de interne omkostninger. Tilsynsmyndighederne skal i henhold til artikel 74, stk. 4, gennemgå resultaterne af både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomheden. Finanstilsynet har ikke kendskab til, hvilke indrapporteringskrav andre lande, som har tilladt livsforsikringsselskaber at drive skadesforsikring, har valgt at fastsætte for at sikre overholdelse af reglerne”

Med venlig hilsen

Simon Kollerup